

Nagy Noémi vagyok, 1. D osztályos tanuló.

Mindannyian különlegesek vagyunk

Mikor szüleimmel sétálok, sokszor arra leszek figyelmes, hogy minket néznek az emberek. Ez egy ideig nagyon zavart, de anya többször mondta: „Azért néznek, mert különlegesek vagyunk.” Anya és apa kerekesszékekben ülnek, így kicsit másként, de mégis kerek életet élünk. Persze van, amikor komoly akadályokba ütközünk, de szüleim hitükkel és kitartásukkal nekem is segítenek leküzdeni a nehézségeket. Négy évesen egy nyári szünet alkalmával több napot töltöttem egy egészséges családnál. Itt segítettek fára mászni és hasonló dolgokban, amit szüleimmel nem tudok megtenni. Amikor hazamentem, ezt mondtam, „Anya nekem járó anyuka kell”. Anya egy ideig szólni sem tudott, aztán ezt válaszolta: „Kicsim én bármikor fel tudlak venni az ölemben és tudlak vinni a kocsimmal. Hidd el, ez nem sok gyereknek adatik meg.”

Előfordul, hogy többet, jobbat szeretnénk és csak nehezen vesszük észre, mennyi mindennel ajándékoz meg minket az Úr. Ahogyan szemrehányást tettem anyának azért, hogy nem tud járni, 6 évesen épp az ellenkezője történt. Rollereztem a városban és anya mondta, fogjam meg a kocsiját, ő húz engem. Megkapaszkodtam és ezt mondtam: „Anya, de jó, hogy tolókokocsis vagy.” Anya mosolygott. Visszaemlékezett arra, amit két évvel azelőtt mondtam. Nem mindig tudunk mit kezdeni a dolgokkal, de jó, ha mindig tudjuk, Istennel erősebbekké válhatunk.

Már nem zavar, ha néznek minket, hisz különlegesek vagyunk, mint ahogyan Isten szemében minden ember az.